

Дамян Дамянов

Аз съм пешакът, бавният и
куцията

На Цветан Николов

Аз съм пешакът – бавният и куцията –
Сред тази свръхмоторизирана вселена.
От кораба космичен до каруцата
Ме изпреварва всичко. Хвърля буците.
И, ще – не ще, запраща ги по мене.

Но що от туй! Нали затуй са „лудите“
Сред толкова нормални, та те само
С усмивчица да сбират всички удари,
От камъните му да вдигат чудния
И приказен, и всечовечен замък!

Ах, оправдани или пък измамени
Ще си останат белезите свидни?
По дяволите! Още буци, камъни!
Материал – от тях, от мене – замъка!
Дали ще го измайсторим? Ще видим.

Аз съм пешакът, свикнал на моторите...

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8074>]